



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 316/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Minárikom, CSc., Ipeľská 5144/15, Bratislava, pre namietané porušenie sťažnosťou nešpecifikovaných práv uzneseniami Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 6 C 71/2012 z 21. mája 2013, sp. zn. 6 C 71/2012 z 29. júla 2014, sp. zn. 6 C 71/2012 zo 14. januára 2015 a sp. zn. 6 C 71/2012 z 11. augusta 2015 a uzneseniami Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25 Co 269/2013 z 26. februára 2014, sp. zn. 25 Co 795/2014 z 31. októbra 2014 a sp. zn. 8 Co 1096/2015 z 29. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie sťažnosťou nešpecifikovaných práv uzneseniami Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 71/2012 z 21. mája 2013, sp. zn. 6 C 71/2012 z 29. júla 2014,

sp. zn. 6 C 71/2012 zo 14. januára 2015 a sp. zn. 6 C 71/2012 z 11. augusta 2015 a uzneseniami Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 25 Co 269/2013 z 26. februára 2014, sp. zn. 25 Co 795/2014 z 31. októbra 2014 a sp. zn. 8 Co 1096/2015 z 29. februára 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je pred všeobecnými súdmi žalovaný v spore o zaplatenie sumy 1 333,89 € s príslušenstvom. V merite sporu ide o nezaplatenie faktúr za dodávku elektrickej energie podľa zmluvy o dodávke elektriny.

Sťažovateľ podanou sťažnosťou tvrdí, že svoje zmluvné záväzky si vždy riadne plnil a že žalobcom tvrdenú dodávku elektrickej energie nemohol za vyfakturované obdobie prevziať, pretože toho času už bol žalobcom od dodávok elektrickej energie odpojený. V sťažnosti uvádza, že proti (neoznačenému) prvostupňovému rozhodnutiu a rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutými rozhodnutiami bolo porušené jeho (neoznačené) právo, ako aj (neoznačené) základné ľudské právo, aby napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu zrušil a aby mu priznal náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento

zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu...

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Ústavný súd z odpovede okresného súdu na sťažnosť sp. zn. Spr 1532/2016 zo 14. júla 2016 zistil, že uznesením okresného súdu sp. zn. 6 C 71/12 zo 14. januára 2015 bolo konanie o dovolaní zastavené z dôvodu nezaplatenia vyrubenej súdnej poplatku. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5. februára 2015.

Vzhľadom na to, že konanie o dovolaní bolo právoplatne zastavené uznesením okresného súdu sp. zn. 6 C 71/12 zo 14. januára 2015, a vzhľadom na to, že pri všetkých napadnutých rozhodnutiach je už na prvý pohľad zrejmé, že pri nich nemôže byť zachovaná zákonom stanovená dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti, možno skonštatovať, že sťažovateľ, ktorý podal ústavnú sťažnosť až 7. marca 2017, zjavne sa dostal do omeškania s podaním sťažnosti, ktoré v zmysle citovanej judikatúry nemožno odpustiť. Ústavný súd preto predmetnú sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd taktiež poukazuje na to, že uplatnenie právomoci ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Podaná sťažnosť neobsahuje označenie, ktoré základné práva a slobody mali byť postupom všeobecných súdov porušené [§ 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde], pričom uvedené nie je možné z tvrdení sťažovateľa ani vyvodiť. Sťažovateľ totiž obsahom sťažnosti napáda najmä vierohodnosť skutkových zistení okresného súdu.

Podľa konštantnej judikatúry však ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Navyše, sťažovateľ sťažnosť podáva formálne proti žalobcovi z konania pred všeobecnými súdmi (██████████), pričom absolútne nereflektuje § 51 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého účastníci konania sú sťažovateľ a orgán verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje.

Na základe uvedeného je možné sťažnosť hodnotiť tiež ako nespĺňajúcu zákonom predpísané náležitosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí a priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017